TOEBEREID.

„Nog enkele jaren, en wij zullen in „*De Standaard*" kunnen lezen: „Heden „overleed en ontsliep in Jezus, Dr. A Kuyper....."

Dat woord werd op Paaschmaandag 8 April 1912 door Dr. Kuyper zelve in eene feestvergadering gesproken, toen het veertigjarig bestaan van zijn blad *De Standaard* werd herdacht in het gebouw *„Kunsten en Wetenschappen"* in Utrecht.

En nu acht jaar en zeven maanden later is het woord in vervulling gegaan, en de tijding aan den morgen van Dinsdag 9 November 1920 door ons land ontvangen, bracht, ondanks de voorbereiding, ontroering.

Wij wisten het allen; daags te voren had het dagbladbericht er ons op voorbereid. De sterke held lag te wachten op het uur zijner verlossing.

De onzichtbare bode, die reeds voor lang met stillen wiekslag was neergestreken in de ziekenkamer, had hem met zijn killen adem aangeraakt. Hem, den sterke van wil, den krachtige, machtige, veel vermogenden man. En nu wachtte die onzichtbare op Een, machtiger dan de Dood-zelf, om de laatste levensvonk weg te nemen. Wachtte — tot het oogenblik kwam, en de Almachtige, Schepper van hemel en aarde, Heer van leven en dood, Zijn teeken gaf.... en toen.... toen snelde de Dood als een willig werktuig toe en sneed af den adem des levens, hield den vinger op het hart en — het stond stil. Maar hij kwam niet om dit kind Gods tot zijn prooi te nemen; hij was slechts de bode, die namens zijn Zender kwam oproepen.

Dr. Kuyper, ónze Dr. Kuyper, was niet meer. God had hem weg doen nemen, een ruimen ingang bereid, en nu, verlost van al het aardsche, losgemaakt van alles wat hem bond, mocht hij de doodsvallei betreden, nadat hij in de schaduw des doods nog had mogen roemen van de genade des Heeren.

God had hem bereid.

Eerst toebereid tot den zwaren kamp, dien hij met Da Costa's woorden had kunnen aanvangen:

> Ik durf den aanval wagen!
> Ik plant den vaandel op het slot
> dat d'Eeuwgeest dorst bezetten....

In dien langen vijftigjarigen kamp, waartoe God hem heeft willen gebruiken tegen al wat zich tegen Hem stelde, op elk